

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1283/2018
21.11.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Драгана Аћимовића и Јасмине Васовић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Милом Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 3. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног адвоката Ивана Чаловића, изјављеном против правноснажних пресуда Основног суда у Чачку К. бр. 402/16 од 12.02.2018. године и Вишег суда у Чачку Кж. бр. 131/18 од 30.05.2018. године, у седници већа одржаној дана 21.11.2018. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Ивана Чаловића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Чачку К. бр. 402/16 од 12.02.2018. године и Вишег суда у Чачку Кж. бр. 131/18 од 30.05.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку К. бр. 402/16 од 12.02.2018. године окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 3. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. Кривичног законика те му је за извршено кривично дело изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 5 месеци и истовремено одређено да се казна неће извршити уколико окривљени у року од 1 године по правноснажности пресуде не учини ново кривично дело.

Истом пресудом окривљеном је изречена мера безбедности забране управљања моторним возилом „Ц“ категорије у трајању од 3 месеца, те је обавезан да на име трошкова кривичног поступка исплати оштећеном ББ износ од 295.250,00 динара у року од 30 дана по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, те да плати суду на име вештачења износ од 38.520,00 динара, као и на

име паушала износ од 4.000,00 динара у року од 15 дана по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења. Оштећени ББ са имовинскоправним захтевом упућен је на парнични поступак.

Пресудом Вишег суда у Чачку Кж. бр. 131/18 од 30.05.2018. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Ивана Чаловића, те је пресуда Основног суда у Чачку К.бр.402/16 од 12.02.2018. године потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда бранилац окривљеног, адвокат Иван Чаловић поднео је Врховном касационом суду захтев за заштиту законитости због повреде закона из члана 439. тачка 1) до 3) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи у целини одлуку првостепеног и другостепеног суда у корист окривљеног АА и окривљеног ослободи од оптужбе или преиначи одлуку другостепеног суда и окривљеног ослободи од оптужбе, те да у погледу трошкова кривичног поступка одлучи да исти падају на терет буџетских средстава суда или државног органа који је иницирао и водио кривични поступак или да у целини укине првостепену и другостепену пресуду и предмет врати на поновну одлуку и суђење првостепеном суду, с тим да се нови поступак одржи пред потпуно измењеним већем, уз даљи предлог да Врховни касациони суд уколико сматра да би присуство браниоца било од значаја за доношење одлуке истог обавести о седници већа сходно члану 488. став 2. ЗКП и да извршење правноснажне пресуде одложи или прекине сходно одредби члана 488. став 3. ЗКП.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости, у смислу члана 488. став 1. ЗКП доставио јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа у смислу члана 488. став 2. ЗКП, о којој није обавештавао јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке. На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту поднет, па је по оцени навода захтева, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Према наводима захтева, дело за које је окривљени правноснажном пресудом оглашен кривим није кривично дело јер се предметни догађај догодио на површини на којој се не врши јавни саобраћај-на манипулативном простору предузећа који није саобраћајница, нити паркинг простор за одвијање јавног саобраћаја, чиме је учињена повреда закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Поред тога, бранилац у захтеву истиче и повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП тврдњом да је у погледу дела које је предмет оптужбе у правноснажној пресуди примењен закон који се не може применити, будући да се конкретно кривично дело у смислу одредаба кривичног закона и то члана 297. став 3. у вези члана 289. став 3. КЗ, може извршити само на саобраћајници, што у конкретној ситуацији према изреци пресуде није случај.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости, Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Супротно наводима захтева, изреком правноснажне пресуде утврђено је да се предметна саобраћајна незгода догодила на паркинг простору предузећа „ВВ“ у ..., улица ..., а не на „манипулативном простору“ предметног предузећа.

Одредбом члана 289. став 1. КЗ регулисан је основни облик извршења кривичног дела угрожавања јавног саобраћаја, те је прописано да кривично дело угрожавање јавног саобраћаја чини онај „учесник у саобраћају на путевима који се не придржава саобраћајних прописа и тиме тако угрози јавни саобраћај ...“

Према одредбама члана 7. став 1. Закона о безбедности саобраћаја на путевима, **саобраћај је** кретање возила и лица на путевима, чије је понашање уређено у циљу његовог безбедног и несметаног одвијања (тачка 1.), а **пут** је изграђена, односно утврђена површина коју као саобраћајну површину могу да користе сви или одређени учесници у саобраћају, под условима одређеним законом и другим прописима (тачка 2.), док је **паркиралиште** део пута намењен, уређен и означен првенствено за паркирање возила, који се састоји од једног или више паркинг места (тачка 22.).

Дакле, према цитираним законским одредбама место на коме се десио критични догађај представља пут у смислу члана 7. став 1. тачка 2) и 22) Закона о безбедности саобраћаја на путевима који као саобраћајну површину могу да користе одређени учесници у саобраћају (у конкретном случају за потребе наведеног предузећа) због чега се супротно наводима захтева у предметном случају и ради о саобраћајној незгоди у смислу члана 7. став 1. тачка 82) истог закона.

Како се према утврђеном чињеничном стању у изреци правноснажне пресуде предметна саобраћајна незгода догодила у саобраћају на путу у смислу цитираних одредаба Закона о безбедности саобраћаја на путевима и члана 289. став 1. КЗ, то су неоснованим оцењени наводи захтева за заштиту законитости да је правноснажном пресудом повређен закон из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, јер дело за које је окривљени оглашен кривим није кривично дело, односно да се на исто нису могле применити одредбе члана 297. став 3. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. КЗ. Управо супротно истакнутим наводима захтева у изреци правноснажне пресуде садржана су сва битна обележја кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим, односно на исто су правилно примењене одредбе члана 297. став 3. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. КЗ.

У захтеву за заштиту законитости истакнута је и повреда закона из члана 439. тачка 3) Кривичног законика, но није наведено у чему се она састоји, због чега у односу на ту повреду закона захтев није ни разматран.

Имајући у виду све наведено, на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, Врховни касациони суд је донео одлуку као у изреци пресуде.

Записничар-саветник,
Мила Ристић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија,
Невенка Важић, с.р.